

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780–1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

B. R. E. F. Ufrån Kongl. Bibliothecarien C. C. Gjörsell, til Fru Gustava
Eleonora Lindahl i Norrköping, dat. Stockholm, d. 9 Febr. 1793.

Innehåll:

1) Mit Hjertas Känika för d. 13, 14, 19, 22, 23, 26, 27, 28 och 31
Januari, samt d. 2, 3, 7, 8 och 9 Februari, med inryckte Bref til och
ifrån Hs Secreter. Mandorf, samt flere Herfr.

Lilla Däfte Stafva.

Här får Du et nytt Confidence. Bref; här får Du således åter likt lefva
ihop med din gamle Pappa. Det är fördensfullt bäst, at blifva vid den
Chronologiske Ordningen, i anseende til Händelsernas Mangfallighet,
kan Du väl tänkas.

Min härvarande John hade förkyllt sig och blef sjuk, så at han
måste flere dagar hålla sig delvis vid Sängen, dels inne. Jag besökte honom
tjufstund den 13 Jan. Denne var en högst fall Dag för begges vasa Hjertan,
och här jag om densamma samt följande Dagen bidlet veritabement deux
ifrån denne. ami veritable de mon coeur anteknat följ. Bidletin, så lydande:

"Sedan min John hade varit hela lördags- aftonen d. 5 Jan. hos mig,
och tillbragt hela Grottonde- dagen eller d. 6 följ. uti mit Slud, samt jag om
Måndagen skrifvit det tillförne meddelta Förtroendes- Brevet, hörde jag ej af
honom hela veckan, hvilket jag ansåg för et Tecken af Sjukdom. Min En,
spännare vundrade fördensfullt til honom Söndags- morgonen d. 13 Jan.
samt återbar mig det väntade Svaret, eller at min Vän i flere dagar varit
illa omiende, men förbedit sin Vårdinna, ogadt det enträgna begäran,
at låta mig det veta, för at icke oroa mig; men vore nu något bättre.
Om eftermiddagen skyndade jag til min John, och var hos honom ifrån
kl. 4 til kl. 9; under hvilken Summanvaro idel Jamning vidde uti vårt Säl,
idel Lyckelighet uti våra Känflor. Öga, Mun och Hjerta åtnjöto ej ensamma,
utan erat tjufades därtjämte genom det sköna Spelet af Mamsell Kamms- Sländ
på Forte-piano, under det vår Dör litet öppnades. Följande morgonen, d. 14 Jan.
Måndagen, fick jag nedanfäende Bidlet:

Tack för Gärdegen, Däfte, älskade Farbror! Skulle något verka til min Hälffas
Fördel, så var det väl denna fortjatta Njutrning af allt hvad mit hjerta kunde önska:
då Själens lyckelighets, måste ju Kroppens obehagliga Känflor förjünna. Och så
gjorde jag mig denna följande Dagen til nytta; minna Känflors löyd hade nog
tilfälle at pröfvas, til och med sedan Söta Farbror var bortgångnen. Det
lät

2
låt bara den vackra årstiden skimra fram: Naturen skal följa sig öfver oss
och vi öfver Naturen *) — le plus petit hermitage du desert le plus écarté, une
fontaine, un bosquet, un gazon, un champ suffisant pour la subsistance, est
préférable aux magnifiques Palais, dans lesquels on est étranger: l'on est
homme dans l'un, l'on y est libre. Quel rôle joue-t-on dans les autres? —
Nous nous verrons ce soir — je vous embrasse par avance. — Comptés que
vous n'aurez jamais d'amis plus sincères que moi, qui suis sans déguisement
votre John**).

Den 19 Jan., en dögedags-morgon, fick min hälsarande John en verkelig
förtroendes-Billet, jämte affskrift af det honom rörande uti Brevet til min John i
Norrköping. Biletten lydde således: "Om Du, Därför min John, kunde trifla på
mit Hjertalag för, mit förtroende til Dig; så borde denna Depêche ensam kunna
häfra alla trifvelornäl. Se här et Brev, hvars affskrift Du behagar behålla:
det innehåller tillika et creditif ifrån mit Cabinet til dit. För dit gylla öga
blir det, som ännu kunde synas chiffre, snart en ren och läsbar Skrift. Grund-
bestens held Mening består af et enda ord: lycksalighet. Här har Du klaven. —
Se vidare de Brev, som med sista Posten ingingo från det kära Bolaget i
Norrköping, och som återgå. hvilka ädla och utbredspållande Rön måsse icke
dit Hjerta uphämta, när Du vet, hvilken glädje Du gifver mit Hjerta, hvilken
glädje Du delar äfven åt dem, som Du än icke känner! tek! Därför Du, låt oss
gjöra et Evigt Förbund, at vara uti allt sansfärdige, Redelige, Profaste, Glade och
lycklige; så skole vi ock alltid vandra höglydda och höglydda glädje, om den vägen
ständom vare törneströdd: den före delen kunne och skole vi själve bestro med
Blomster. — Jag omfamnar, jag kysser Dig".

Den

*) Hvilken skön Tanke! Naturen, den kommande Våren, personifierad, går oss til
mötes, ömnar sig blomsterrika Sköte, och gläder sig öfver vår ankomst uti des så
fälla Bygd, medan vi med utsträckt armar omfamne henne och njute därunder
själva ungdomens Känslor, Känslor af det nya lifvet uti hela Skapelsen.
Således belöre vi Naturen och Hon vår Dyrtkan. Hon lycksaligar, och vi
lycksaligas.

**) Han kallar mig ej fäddan för sin andre Fader, äfven som jag honom för min
andre Son. Tänkafäst, skänkskaper, smak, känslor och Nöjen, kort sagt: allt har så
föransträmt til en den ädlaste och beständigaste Vänkskap öf emellan, at inga
uttryck äro för oss nog tillräckliga at uttrycka våra ömseliga, våra så smått
som dygdigaste förbindelser. Detta Band är knutet för lifstiden; det brytes aldrig.
icke af den, som allt ifrån början af vår Bekantskaps isat sig sans déguisement.
tek! måtte många tusende sådana Band knytas! så vare Skimmelen på
jorden och blommig Hjortan en Godarnes Bönning.

Den 22 Jan. njöt min Känsla förste gången uti detta år det så fästa intrycket af Naturen. Middags-solen häfde vid Slerngåendet på mit Ansigte, glädde mit Öga och värmd min Blod. Denna Vålgörning öktas hos mig icke litet dymedelt, at jag under det samma skådade Sturgården, tänkte på at där åtnjutes lycksalighet, på den som ännu kan mig där tildelas, halft då min Fot får vandra därstädes vid min Johns fida. En gång njöt jag denna Vällust i Sällskap med din John, då vi en saken Vårdag vandrade ensamne från Lyntansudden utt til Manilla. Varen, sötaste Barn, förtigade besom, at jag aldrig njuter något nöje, utan i äbert mig så Kära, så innerligen lycksaligande Sällskap.

Den 23 Jan. tillbragte min John hela aftonen hos mig, under de förtrognaste, för sigelsta vår Vännskap nödvändigaste samtal: en för oss allena oförgätelig Dag! under detta samtäl fick jag skickandes ifrån Hampell Berg et fat med friska vindrufror, icke länge sedan ankomne från Malaga. De fölede sig både Vin och fruror ifrån en och samme ort, samt ifrån så Kära Händer, som lilla Stafrao och lilla Karin, i förbindelse med sine begge Johner. Följande Midnasten tillfere jag mig en Brevet, som dermed var i sammanhang, och hvilken skal heligt förvaras.

Den 26 Jan. eller lördags- eftermiddagen skickade jag min John den första utländska periodiska leituren för i år, med bitagde Brevet: "Se här, Aldrabäste min John, får ju nya periodiska leituren, eller redan för i år. Läs efter din Besvärlighet, med dit Nöje. Sker ej detta fenare, så är det nöjet för mig förloradt, at kunna kan ske ensam i Stockholm jägna Dig med dessa Papper; fakteligen kunde ingen höldre skicka Dig dem än jag. Hamburgske Correspondenten får du väl litet fenare; men just för det, at du må kunna vid lediga stunder läsa den igenom. Et får jag se min John om, eller at dessa Papper alltid retournera uti samma Omflag, hvarmed de sändas: ty de flesta af dem skola förvaras hos den grälige Bibliothecarien, och några har jag dem ifrån Posten: ty jag läser alting efter eget behag, d. ä. med en slags Vällust, men hvilken Känsla fölede sig ej tal något tvång. Skulle jag nu vilja njuta detta Nöje, såsom jag i går måste ej kunde, ej ville hafva den äran, at upvakta lilla Hampell Karin; så tackade jag icke heller för Grusorna; utan ämnar jag i morgon eftermiddag på en kort stund aflägga mit Besök hos dem begge, i fall de äro hemma. Jag bör kyssa deras Hand för denna både physikalemt & moralemt lösa lädean. Dit Nöje utbar dock inom mig förmånsta tillfälligheten. Skulle de ej vara hemma, så torde du hafva den godheten, at låta mig det weta i morgon förmiddag. Sufande Vännskapningar skickas Dig i förvig af Din tillgifsaste G."

P. S. Det första jag ser min John läsa af de sända Nyhetarne består ut Epigrammen eller Tärtskrifvet utur Wieland framföret. No 2 af Soutzke Zeitung &c.

Det lydte således: "Der Neuenthe, mit dem wir ein süße Vergnügen alles gegenwärtigen Kummers; alles vergangenem Leidens; aller Sorgen der Zukunft einschließen, ist die Freude". - Neuenthe var hos Homerus en Ort, som föredref al Sorg.

Den 27 Jan. gjorde jag mit första Besök hos Lilla Lovise efter hennes Nijfsfall. Glädjen af se henne uppe och frisk var dock inom mig blandad med en öfver följden af dessa Svagheter på Sjelfva hennes Kroppens byggnad i det Hele. Hennes fruga Öro och sal. Svägerskans förtidiga Död, och så påskyndad genom hennes lilla Nijfsfall, lämna mit Sinne aldrig fritt, då jag tänker på detta om jag så kära Barn, på detta Par af så ovanligt lycklige Makar.

Den 28 Jan. var Karoli Dag. Den kom jag Sjelf ej ihug, utan började den med Lördnad. När nye Öfver Ståthållare, Hr. Modée, denne verkelige Sjö-Helte, har alltid berogat hedra mig med en Godhet till hvilken jag ikke kunnat göra mig förtjent. Nu högste Styresman här i Residenset vorden, har han ej afväntat mit Besök hos honom, utan Sjelf sökt, ehuru icke funnit mig, samt låtit hälsa mig uti de Nädiga sista Enda, lig, hvar gång min Son i ämbets-gjörömal upväntat denne sin höge Förman vid Staden. Que faire? jag upväntade således fört med Öro, för at annonsera invalidem både Person och Dräkt, samt tog tröst till mig och visade mig in Person. Han var nu, som förr, Sjelfva Sköfligheten, nästan uti den Jesinianste Stylen; man blir aldeles franslös. Vi talte något om Stålningen, jag berättade något om mit öfständ från Poulst, om min Önskan för det sådra Leignet, om min enkla Politik, at med underfätelig dydnad ära Konungen. Han gaf mig Klunden med den Politik och Psykkring, som eljest har rum värmes emellan. Mätte denne Klarre Sjelf till, bringa lycklige Dagar under sin Skydd af en slufvudstad, uppfylld af lömdrade Tankesätt, af uppenbara och dolda Rorelser! Mätte han således alltid äga nog Sinnes både rådhighet och styrka! jag gick lättare från honom än till honom: ty upväntningar hos de Store ären verkelig tyngd för mit Sinne. Affärer i Prokladan upptogo den öfrige delen af Förmiddagen, och när jag kom hem till middagen, fann jag alla Barnen församlade, som önskade mig lyckliga till min Nammodag, så mycket angen ämare Måte, som jag fick önska både Son och Måg samsamma tillbaka. Söta Her, som anstätt detta mig ovetande, hade äpen låtit bjuda Secretet. Kaudortz till middagen, hvilken käse jag följade till lit varma Jamnting en dyktönskan på Tjukt Vers, af hvilken jag här blott vil införas Slutet, så lydande:

Kennst' ich das? so wüdest Du
Nichts von Thranen wigen,
sind in ungestörter Ruh
Deinen Raimund küssen.

Keine Schickels Weikerei
würde Dich je schmerzen,
und der Neiden Schielerei
Lächlest Du im Kerzen.
Nuthig wüdest Du für Dich
jede Dose brechen,
und die Dornen würden Dich,
glaute mir, nicht stechen.

*) Tjuktlynda mig alla möjliga lyckjalygheter.

Dies und noch der Gitten viel
 Wollt' ich dir esingen,
 Kämt' ich durch mein Scitenhjul
 Allmacht mir erringen. --

Min John och jag förnyade på den Dagen vår Vänskap, och till tecken af en
 lifsom ny Epoque uti vår ouplösliga Förbindelse, utmärktes den Dagen uti
 min Almanacha således (28). Då gjorde mig och min John till första tydeliga
 Förtroende, rörande hans Förbindelse med et visst ungt Fruntimer, hvarom
 språk nedanför.

Den 31 Jan. ville jag seiproviera Galanteriet med Druiforma, och skickade
 Mansfells Berg följande Bouquet:

Till Mansfells K. B.

Vän af G. och älskarinna af M. M.

G. Jag vil sjunga om den Dag **),
 Då jag äfvetrolstma kände
 utaf Vänskapens behag;

M. Då de Bläckar, Looja fände,
 Öma lägor hos mig tände. †) --
 Ty hvem kan ej blifva frag? --
 Skäl jag Smitta frökenas,
 Då jag minst det berde fasma?
 Dock de Klänfver hos mig vakna,
 Som långt fröme Nöjen ge!

M. till G. Låt mig då min Sälhet njuta --!

Jag ej kan bestrifva den.
 Ängrens plågor må sig qvita
 i mit bröst, och Glädjen fluta,

M. till G. Om jag glömma kan en Vän ††).

Utländ Nerlders qymma Skär,
 Som värt Lefrads. lagn förbyta
 uti oro och bevar -- --
 Ack! hur glad! -- om jag kan slyta,
 At min Vän befründig är!
 Jag för Dig en äktning bär,
 Som ej Ödes våld skal byta,
 Som ej tiden närfin tar.

G & M.
 ne ängrens plågor.

Skulle

M. min en nytt sagat Ständlygman.

***) Den 24 Nov. 1792, då M. och G. kände det blötiga Vänskaps-bundet. Delantfragen
 gjordes den 8 oct. föregående.

†) Den Dagen känner jag intet, tillhör mig icke heller at få noga veta. Dock antfragen
 är Sex månader gammal.

††) Om M. kunde för D. glömma G. Ne; slöperbladet, denna Sinnelid af Tre Vänner, skal ej
 bytas. Ömheten skal icke hindra Vänskapen, och Vänskapen icke Ömheten..

Skulle Ödet räfari
 ingen dyika Et mig lämna,
 Låt mig få des' endsta hämma
 Och af Vänner älskad bli!
 För jag mina Vänner nämna,
 Är jag från des' synhet fri!

Dyg och Smille, rena Nöjen! --
 Som Et Guda-lofning nöjen --
Bliven evigt i min lott!
 Den Er sälhet njuta fött,
 Han föraktar Toma döjen,
 Han har dyikans Tempel nätt.

G. och M. Men med Fägring och Behag
 til D. At Er hjärtas Godhet höja,
 Är hvad gd plår mäst förnöja
 Och jag funnit har i dag!

Smillet plår ibland of villa --
 Men nu är det i Den kund,
 Som des inblåg nog kun fälla
 Vi Dygden Gufa bund. --

Öma Känslor! utom Er
 Är je dyket blott en örda?
 Men jag kun ej glädje störda,
 Om ej Dygden jag tiller!

G. til Jag skal förta värdig vare,
 M. och D. At få alltid bli Er vän! --

Filiat denna Förfling, genom Vänfkapens slund, räckas af
 Eder

näst vår M. tilgifsaste
 G.

Jag hade på et par frällen ändrat denna eljest för sköna vers, för den närmare
 tillämpningen skull. Det och hällen läses den ut i Gotheborgska Nyheterne för
 1773, No 4. uti den medföljandes berättelsen til min John hade jag låtit inflyta
 de följande hithörande orden: "Jag har understätt mig at upvakta Silla
 Mumfells skän med en vers, som tolkar Dejjes vår Känsla för Henne och
 för öfvarandra: Läs, tyd och njut!"

* Den rätta, den sanfkyldiga dyikans --

Det

Det Fruntimer, som vunnit den Lyckan, att äga min Johns ängste Känsla, heter Anna Catharina Berg, merändels Mamsell Karin kallad, 18 år gammal och Dotter af en förmögen Coppardeie-Capitaine, nu uti Westindien. Med sin Mor har hon flyttat ifrån Carlshamn hit upp til Stockholm, har här fått en den bästa Education, läser Fransyska, spelar på Forte-piano, ritar, broderar och tillika hushållar. Hon är icke skön, men fack och behaglig; hennes Hjerta, hennes Tänkafatt äro vackra, så vackra, at de bundit min Johns Hjerta vid henne. Med sådan likhet i karaktären och åldern - Secretär. Mandorff går i det 21 året - kan icke annat af denna Förbindelse utkomma, än dyckfaluget. Begge hafva nog Godhet; ett anses mig för Far, och jag njuter en rigad Vällust, at se mina goda och lösa Barns antal äfven på detta sätt tillökad. Jag behöfver icke be min sorgamle John och mina Begge Barn i Norrköping hålles hela detta förtvande om min härvarande John och Lilla Karin lä tyft, lä tyft! som vedervör. Jag skrifver detta för at fögna Edra goda Hjertans öfver andra goda Hjertans dyckfaluget, och min stora Glädje at sefra ihops med så goda Människor.

Lördagen, den 2 Febr. averterade jag min John, at jag icke wore hemma om aftonen, ty jag ärnade se Nina på Her Stenborgs Theater. Hvad gjorde min John? Mig oretande förer han sina begge Damer dit, letar upp mig; vi dele det så sköna, så ömhetsfulla spelet; jag måste äka med dem hem, och följade uti detta så vackra, så öfverlydiga, så lyckofulliga Sällskap. Dock et par ord öfver om Nina. Som ären af de smidaste Simnen, är icke det mindre medlidam, välgörande, trogen; återkommen uti sin Älfkars Germeuls armar, återkommen til sin Föruft; bli hon dubbelt lycklig och alla med henne. Germeuls Role spelade Her Stenborg Sjelf och Ninas Mte Sefström: begge ganska väl. Detta Skadespel kostade mig många, men så giffra Tårar. Jag rödes ej ensam; jag satt emellan min beskedlige Henrik och unge Her Jakob, och framföre mig Hof-Gravsuren Martin med sin lilla Son. Såsom Nina är tryckt, så skickas den ok min Stafva med detta bref per Post. Den skal siglerligen smaka dit Herta.

Den 3 Febr. en Söndag, at dörlse åter för förste gången hit upp; och huru denne min Jag sag ut, intaget biff af denne min Afton-Pouletten til min Mandorff i älskvarde John! Silbakos kommen uti mit stilla Rum, går jag ej för til hvila, än jag fatt skrifva Dig dessa ruder til. För at döna af dina just hjerteliga uttältefer i går, af dit omtallda örehof af et förtvandes Samtal; så hafva ofelbart äpen nya - levars! hoga angelägenheter ej lämnat Dig Söndagen fri, efter Du enligt öfste ej kom. Jag har dock ej saknat Dig: ty dels har Du ständigt varit för min Tante, hvid jager jag i mit Hjerta, uti et Hjerta, hvarest öfku, dyckfaluget och Glädje ridde, så mycket mera som jag varit måst allena, blott en minut sedt på det spelande Sällskapet af Darnern, Albe, 3^e Espagne och Secretär. Dörkegren, samt haft et kort besök af en Fänrik Spens, för hvilken beskedlige yngling jag skal skrifva et Reconnimations-bref, at komma in vid Stadet - Campen på Carlberg. Gode Tankar, goda Lecturer, goda Känslor hafva upfyllt hela Dagen. En frund måste dock tillika öfrad at de måst smärtande, de måst örnande Betraktelser. Din Tidning på Spectalet igår afton om ihag, tillfödd - så lyckliga Tid - confirmerade genom bref ifrån Fadren, Dampfen. Jag skickar Dig detta bref; det må väl af Dig läsas, Du förvände Son, som gjort din Sader en äfven så långvarig och välförnt glädje som Du räknar år och Dagar. Du ser af detta bref det fude rli ga Hjertati

af
för
Kärlig
Lilla
för

Hjerbats Lidande öfver och för den härvarande Sonen. Jag, Väste Du! huru skole vi kunna hjälpa honom? Gud vet bäst, huru innerligen jag älskar hans yrskulle, och älskas. Notificationen om Drottens Död har jag anst, jämte några rader, skicka till Fröken Agneta: ty jag vet ej mera hvar han bor. Det öfverlämnar jag inte allt för mycket åt de mörka Dragen; utan se här ej mindre än 5:te Prospekt af Belägenheter uti det förunderliga Sweitz, samt af en Gefnens egen Hand. Jag har myckit fäst dem, och ännu har intet främmande öga sett dem. Du och lilla Sofia skole vara de första, som få förlustiga sig med deras siskadande och städerande. Hvilka vilda scener utmed den ruffullaste Naturen, Drädflätor och flåghöga Klippor utmed den fukrakojan, utmed den låga Bygden! När dessa Prospekt blifvit genomsedde, skal jag skicka 3:ne Klaffan af samme Gefnens dels imagineerade dels samma Landfkaper uti större eller Solis-format. På dessa låter han de 3 Gruterne, dessa vana Mör, en och annan gång visa sig. Dit öga får där et förflyktigt Studium, din Känsla en Föda, hvarmed dock enäffe tustållad: ty Du kan också unna dina 60 år. Du bör visserligen blifva så gammal och så lycklig, som jag är: ty Du förtjänar allt Guds. Till din närvarande älska skal jag af allt Hjerta tilldraga. Låtja lilla Hansjell turin; tryck hennes Hand till dit Hjerta, och kyss den sedan på mina vägnar. Jag blir i ^{inbrunn} hela dagen herna. Jag är alltid och allstades
Din tillgifna G.

När jag ser af denne Bulletin, visste jag ej ännu, at Sal. Svågerfkan Hedda Widegren samma afton blifvit uplyst. Hon var bara 34 år gammal. Hon var väl beredd, full af Tro och Hopp, så at Doctor Petrejus bekände sig hafva funnit dessa Egenfkaper i så hög Grad, hor så afslidande. Hennes Födokamp var icke det minde svår, ty hennes är vers icke nog framlidne. Vinterdag måste försuren up, för at samlagera den uphörande andedrägten. Nu hvilat hon fött. I de vackraste Darn lämnar hon efter sig, en Son och två Döttrar. Det yngsta, en Dotter, begärde hon se samma dag, som hon dog, kyssite och omfamnade det på det ömaste. Jag hade ej hjerta at se henne de sista veckorna, sedan jag en gång varit och tagit afsked af henne: aldrig förgäter jag hennes goda och ömsa Blick, då jag kyssite sista gången hennes Hand och tackade henne för al mig berislad så beständig Vänfkaps och Ömhet. Begges väre Lärar sunno, ej under, ty våra Hjerta brusto. Jag skickade henne dock en Klase af de Vindruvor, som jag häromdagen fisk, och hvilka hon med nöje visst; äfven som hon glädde sig myckit vid afskedandet af de uti hennes Förmat också fäe hennes Död utsprikene blå Hyacinther. Närens Föskling, dock därjämte en förebild till hennes både Förvandling och Förklaring. Sek! Herre Gud! hvilken rik Tröst, när Naturen och Religionen kunna få nalkas; den ena fögna, den andra helga våra Känslor! Min Svärmoders styrka under alla föna och så tåta olyckor är aldeles förunderlig. I Göteborg, den 7 Febr. begravs hon i Maria, och begrafningen skedd på enständig dock i trykhet. Söta Mor, Almqvist och Calle voro med på begrafningen. Drott Carl Axel begravte innerligen denna sin Systers Död, och det lifsbön anar honom, at Touren nu kommer till honom: ty alla Sal. Storken i Darn hafva dödt aersfrån, och alla af dungsot. — Min slåg tog söta Mor hem med sig till aftonen, som jag åter delade med lilla Handerff. Här taltes utur Hjerta till Hjerta merändels ofskrifbare saker; vi äto allena, och druckes vare så ömt älskade Norrköningsboers Skäl uti et Glas af ett sköna skalaga. Han dröjde hö omig till dess söta Mor kemt hem, som gaf omig en Gaffnit öfver Sal. Hedda, skifpen af en ung Secreter. Kullberg, och utur hvilken jag blot har insier följande vackra Ströfkes:

Men så är ädels rätt — det lifslin skugga ger
Att frodas i et lugn, som tiden knapt kan störa,
På Nösten i sin dal blott några temmar ser
Att of af Vällust tjuftt gjöra.

Förlåt dock mig, Förfyn! et utbrott af min smärta!
Det mildrar grymma qual, at gjuta få en tår.
Du har ju skapat sjelf min ömhet och mit hjerta;
Och det är Lyggers Stoft som dessa tårar färd.

Den 9 Febr. emottog jag följ. Skaldebref ifrån min John. Det förklarar något af Gär-
dagens samväl och hans hjortas läge. Se hvilken ädel Människa han är, och hvilken Vän
jag i honom äger! Läs — höga gata och älska honom.

Bester! neiche mir die Rechte!
Reite durch des Lebens Nächte,
Mich ins hellre Vaterland,
Durch der Erde Düstelspfade
Reite bis ans Grabgestade,
Mich an deiner Freundes Hand.

Doch nicht lauter nächtlich Grauen
Dunkelt umher Lebens auen,
Düffel zengt nicht jedes Feld.
Sonnenschein und Regenschauer,
Licht und Schatten, Freud' und Trauer
Wechseln stät auf Gottes Welt.

Alle Freuden, die uns spriesen,
Lieber wollen wir genießen:
Jedes Blümchen, das uns winkt,
jede Kühlung, die uns fächelt,
jede Tröstung, die uns lächelt,
jeden Schimmer, der uns blinkt!

Sorgsam will ich meine Freuden
Mit dir theilen, alle Leiden
Zärtlich tragen, die uns nahen!
Bey des Reichs und Waldes Kränkeln,
Bey des Abends süßem Säufeln,
Soll uns sanft Freud' umwehn!

Gewicht

in Anleitung des 7. ten Gebuan,
seinem Freunde, seinem Vater,
Tröster und Rathher — C. C. G.

von
C. A. J. M.

Saludo

7

Således var det undertecknadt: Slufvad-bokstafven bevarad inom det oupplöfeligas
Vänfkaps-bandet. Fösta Brev fick jag om aftonen af en eljest glad och svicker, degen,
Middags-tiden gjorde jag mit förfsta Besök uti Kongst Trädgården, hvar Solens naturliga
och Ugnens konstiga Eld lifrade Naturen, än inständ i Driftskulet. Direct. Skallfrön
gaf mig en drivt af en i fullt flörs stäende hvit byrin. Denna min förfsta Blomster
flörd delade jag emellan mina begge Dribid. - Louise var hos oss til aftonen -
och flükkar äpren här innelyckt et Vedermåle af både Blöma och Vänfkap til
min Stafva.

Den 9 Febr. eller i dag var jag på förmiddagen förfst hos min Mandonst, då
Kampell Karin var fört och kunn in. til oss, at hvilken jag också gaf en Blöma
af den hvita byrenen, inlagd uti en annan eller följande Bouquet:

Til M. D.

Terrine! här har Du dit Besöm:
Dit ädla Hjerta det förtjenar!
At vara vänfäst, god och öm,
Ger större glans än Lyckan lånar.

Fly Smickrets fagra Enda-mål
Och Slögmodd-gift, som Själän färar...
Du äger högre föremål:
Det är, at fälla ömhets-tårar!

Har värdig Vänner och din Makas!
Säskal din äfnad blifva lätt;
Sä skal du äfrets Sälhet smaka
Och bli en Prydnad för din ätt!

Sedan varit Trio aftalt det nödvändigaste, rörande därvarande Conjuncturen,
hvar Himmel också har fina små Moln; så gingo, efter värlvade de ömaste
och dygdigaste ögonkast, vi begge bort, John til Rikets Cancelleren och jag til
Profesfor Skallblad, uti et ärende för Farbror Liden.

Här har Du nu, öafsta min Stafva, en lång Drönika, emtronika om mit
Hjerta, det Hjertat, som en annan yngling få grufveligen särat och förolämnat;
men vill Du fullborda Tafelan, så bed Farbror Liden, at Du får läsa mine Brev
af den 4, 5 och 8 Febr. delo til och ifrån Fröken Agneta, delo til vår olycklige Adolf.
Nu hörras jag Du har ämnen nog at låta Hjertat öma, ögat rimma öfver.
Jag är af hela Själän

Din

tilgifsaste
Pappa.

Tillägning på Fettsdagen, d. 12 Febr. 1793.

Se här, Sötaste Barn, en stort Fästlags vis, som jag dock lägger i lilla Stafvas
Länd; men såsom jag fökt föckra det i bästa snätt, så hörer det ock endast ock allenast
för Dejges Edra Hjertan. Jag vet nog utomdes, at J. ofelbart njuten svar enda rad
med den Vällust, den Ömhet, hvarmed detta länga Pros Blijfist skrifvet. Krönikan går
ifran den 13 Jan. til den 9 Febr. Jag har väl också något at skriva om d. 10 o. 12 Febr.
men det frans til hörmäst

Aldru kämst Barn! låten mig alltid veta huru Respectable Fader Pehr man.
Gud upphålle kans' dig i det längsta!

Om åbo-Sidningarne har jag redan gijrt anfält: i dag vandrar min Enr
spåmans omkring på alla Dokladorna. Resultatet i mit nästa. Ack! låt oss
håldre muta än tröta ner den saken. Man kan ju i alla fall trycka ut Sidningen
en Reparation d' honneur för saken, så fortfar hon vidare uti al' honnête tranquillité
at misskåra sig på våra Plugg. Min dastor doti Hef under kriget Fänrik, ock jag
jag med lika stor enbyggelse, delo huru han hjälpent samt med krotliga strän
bar Janan öfer Dorrgården, at delo huru omne kayprotekar ock Jackor fingo
contribuera til denne Mäster Alrots Gloriola militaris. Lette maniere. D'ere Skräddare
ock Fänrik en mème temå gaf mig en så stor Respect för Skra-Saxen, at jag sedermera
hållit mig til Frimästaren Grahn, hvilkens arbara lockantspas mig åter tjuflyndades
dymedelst, at han fordrade hos mig löfen för en Diabel, som Jomproffen i dintkoning
gijrt sin Son, Hen Fänriken, då han dog 1788 i kärnad til Finland, men hvilkens Gen benare,
efter flutad Fed, förmådeligen otgå efter flutad lecture, hade prantfat hos förenämnde
Skreddare för 2 Riksdaler. De således fannades här par preferente den så ofta prantjerade
Lars-Pactan: Pictad (ou, si vous voulez, impietas) est ad omnia utilis: ty, utom denne
Diabel-Negoce hade jag aldrig kunnit at få en så christelig Skreddare, som jag nu
omfunder kan beröma mig af.

Uti Dokladan ligga til afhämtning för min N. Mågo Bibliothek:

Deutsches Museum för 1776=1788, uti 26 Dand.

Schweitzerisches Museum för 1783=1789.

Britannische Biographie af Seauungarten ock Semler uti 10 Dand.

Narriskäpa af Ödmann.

Stockholms Poffen för 1792, N:o 216, 219 o. 240, samt för 1793, N:o 30.

Lärtul har jag fogot:

Neues Deutsches Museum för 1789 ock 1790, St. 1=18, som jag ber få fatta uti min Jhns
Dokfämning, såsom en äsen Gofra på denne Dag.

Sidare:

3:ne Cahiers af Gefners Landskaper, ock

52 af hans Sveitsiska Prospecter, hvilka efter Defecendet återgå.

30 Portraits af Dyck. Leferus, hvilka lämnas til Mr Profesor Siden.

1 Vänskapens Tempel på Säl. Stiernas Stogtid dag 1773, colorend Landtekening, som besälles,
ock hörer til denne min Säl. Vänns Minnefest ock Minne-Skisserna om hanom.

och

Och kärmedelst omfamnas jag mina Söta Dorn i Norrköping med samma
 hjertliga Känsla, hvarmed jag omfamnas i dag de kärvarande, som jämte min
 handerff åta Söta Dorn, de och John, hvars Brevet biläggdes, hjälpa
 E. liksom af Själ och Hjerta. Gud välfigne Eder!

Nowell